

Koruna strachu

Rozálie Pražáková

COO
BOO

Koruna strachu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rozálie Pražáková
Koruna strachu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rozálie Pražáková

Koruna strachu

COO
BOO

Copyright © Rozálie Pražáková, 2023

Obálka © Adéla Stopka, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-823-7

ISBN e-knihy 978-80-7661-841-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-842-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-843-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Tatínkovi, který mě naučil, že cesta za sny není vždy jednoduchá
a mamince, která mi věřila už od samého začátku.*

Prolog

Byla příliš mladá na to, aby zemřela.

Byla příliš mladá.

Byla příliš slabá.

V ústech cítila odpornou pachut' špinavého hadru nasáklého její vlastní krví a v nose ji dráždil pach potu, výkalů a něčeho, co vzdáleně připomínalo mokrého psa. Zvedal se jí žaludek, ale kdyby se teď vyzvracela, nijak by si nepomohla. Právě naopak.

Nesměla na to myslet. Nesměla se dívat na hranici vysmívající se jí do tváře. Nesměla přemýšlet nad tím, jak odporné byly doteky katových tučných prstů na jejím krku.

Potřebovala zvracet.

Dav burácel. Odněkud přilétlo shnilé jablko a trefilo ji do tváře. Bude mít modřinu? Záleželo na tom ještě vůbec? Její útlé tělo jimi bylo už tak pokryto. *A navíc za pár minut zemřeš*, našeptával jí ten otravný hlásek, *modřina na tváři bude tvůj nejmenší problém.*

Nemysli na to, nemysli na to, nemysli na to.

Tohle nebylo skutečné, všechno se jí to jen zdá. Za chvíli ucítí matčiny něžné rty ve vlasech a ve dveřích uvidí otce s největším úsměvem na tváři.

„Byl to jen sen,“ řeknou. „Jen ošklivá noční můra.“ Její sestry se jí za to rozhodně druhého dne vysmějí, ale večer si k ní stejně zalezou do postele a budou si povídat dlouho do noci.

A všechno bude v pořádku.

„Čarodějnice!“ ozvalo se odněkud a z davu přilétl další kus shnilého ovoce. „Couro!“

Chtěla zvednout ruce, aby si kryla obličej, ale když jimi trhla, docílila jen toho, že se jí provazy zaryly ještě hlouběji do zápěstí svázaných za zády. Černé vlasy spleené krví jí padaly do umazané tváře a slzy zalévaly její blankytně modré oči. Oči dítěte. Oči dívky, která se ocitla ve světě, kterému nerozuměla, který nerozuměl jí.

„Vstaň,“ nařídil kat a bez okolků ji vytáhl na slabé, roztržené nohy. Tyčil se nad ní jako hora. Mohutná smradlavá hora s krivými žlutými zuby a krvelačným úšklebkem. Na první pohled bylo jasné, že miluje, když někomu může působit bolest... Její zlámaná žebra by mohla vyprávět.

Náměstí bylo plné lidí. Hloupých omezených lidí, které svažoval jejich vlastní strach. Lidí, kteří hleděli na patnáctiletou dívku s nenávisť vepsanou ve tvářích jen proto, že se objevila z čírého nebe. Lidí, kteří si na ni ukazovali, pokřikovali nadávky a povzbuzovali kata, když ji přivazoval k hranici.

Takové to bylo, když jste se stali hlavní postavou příběhu? O tomhle celá léta nevědomky snila?

Zalila ji vlna zlosti. Takhle to být nemělo. Takhle to *nechtěla*.

Věděla, že by na takové věci neměla myslet, za pár minut ji čekala smrt. Měla by hledět na nebe a nechat paprsky vycházejícího slunce naposledy dopadnout na svou tvář, měla by se přinutit k úsměvu, který by přes roubík stejně nikdo neviděl a patřil by jen jí, měla by se přinutit zvednout bradu, podívat se katovi do očí a beze slov ho poslat do pekel. Na to všechno však bylo ještě času dost.

Teď se její myšlenky ubíraly jiným směrem. Hledala někoho, na koho by mohla být rozzlobená, někoho, na koho by svalila vinu. Jen aby nemusela myslet na strach, který ji ochromoval. Na lítost způsobenou naprosto nepodstatnými věcmi, která se najednou vynořila z hloubi její duše.

Zabil ji snad její otec, který do ní vkládal až příliš velké naděje?

Zabil ji ten dům plný nástrah a tajných zásuvek, skrývajících nepřeberné množství mrazivých tajemství?

Zabila ji její vlastní zvědavost? Nenasytlost?

Zabila ji nuda?

Unikl jí bublavý smích, který však v okamžení zadusil špinavý roubík. Nuda. Celou dobu si přece stěžovala, že se neděje nic zajímavého. Chtěla víc. Chtěla dobrodružství, nebezpečí, *něco*.

A teď to měla.

Z davu slyšela bubny a hlas trubače, který oznamoval její zločiny.

Čarodějnictví, spiknutí proti zemi a královské rodině, prostituce.

Nevěděla, jestli se smát, nebo plakat. Žádná čarodějnice nebyla. Kdyby ano, spálila by na popel celé tohle mizerné město ve chvíli, kdy jí jeden z královských vojáků zkroutil ruce za zády a strhl jí z krku jedinou věc, která ji mohla ještě zachránit. Zpáteční jízdenku do bezpečí matčiny náruče, otcových mírných slov a rozjívěného chichotání starších sester.

Ne, nebyla žádná čarodějnice, jen rozmazlená patnáctiletá holka užírající se nudou, rozhodnutá nezklamat otcovu důvěru.

Spiknutí proti zemi a královské rodině? Ani nevěděla, jak se ta zem, kterou měla údajně převrátit vzhůru nohama, jmenuje. Tak daleko se v příběhu zatím nedostala. A královská rodina? Princ se jí líbil už od první zmínky. Tmavovlasý, trochu arogantní floutek s korunou posazenou nakřivo a nohama ledabyly zkříženýma v kotnících. Takové měla vždycky ráda. Proč by mu měla chtít jakkoli ublížit?

Prostituce. To, že měla smůlu a dostala se sem jen v hedvábném županu a s holými kotníky, těmhle lidem očividně stačilo jako důkaz. A to na sebe ve skutečnosti nedala sáhnout. Když se ji ve škole pokusil jednou spolužák bez dovolení vzít za ruku, vrazila mu facku a s odfrknutím odkráčela za svými kamarádkami.

Výhled jí zahradila široká svalnatá ramena a ona se přinutila zvednout hlavu. Neviděla katovi do tváře, ale jeho oči zářily jasnou zelení. Moc hezkou zelení, takovou, jakou září smaragdy královských šperků. Ty oči se ale leskly při pomyslení na bolest a neštěstí.

Pak si všimla ještě něčeho. Jen takový záblesk, hned byl zase pryč. Ale ona věděla, co viděla.

Natáhl k její tváři svou mozolnatou ruku a ona ucukla hlavou do strany. Věděla, že je to zbytečné. Byla přivázaná ke kládě zabodnuté na vrcholu hranice, neměla kam utéct. Ale odmítala se vzdát bez boje.

Zmítala sebou a pokoušela se rozvázat provazy na zápěstích, když ji kat surově popadl za bradu a strhl jí roubík.

„Chci slyšet tvé nářky a prosby o život,“ procedil skrz žluté zuby. Plivla mu do tváře a sledovala, jak mu z ní mizí sebevědomý úšklebek. I kdyby jí za to měl uštedřit další ránu, jeho překvapený výraz stál za to.

Ucítila jeho shnilý dech na svém krku a otrásla se, když se sklonil k jejímu uchu a zašeptal: „Tímhle jsi, holubičko, přišla o své poslední přání.“

Bylo jí to fuk. Dostala, co chtěla. Její přání už se splnilo. Byl blízko.

Ještě kousek, prosila v duchu kohokoli, kdo ji byl ochotný vyslyšet. *Jen ještě kousek.*

„Mohl sis mě nechat pro sebe,“ špitla mu nazpět. Touha zvracet byla stále větší. Bylo jí patnáct. Slova jako ta, co nyní vypouštěla z úst, jí na jazyku chutnala hořce a slizce. Přesto se přiměla jemně přejet rty po jeho tváři.

Ještě kousek.

„Za takové trable mi nestojíš, holubičko,“ odvětil a nechal ji, aby mu rty sjela po křivce krku. Smál se. Ona zadržovala vzlyky.

„Tohle ti život nezachrání,“ broukl jí do ucha. A v tu chvíli zamrzl na místě.

Mezi zuby svírala klíč, který mu až doteď visel na řetízku na krku. Trhla hlavou vzad a řetízek povolil.

Téměř klíč spolkla, když chladný kov sevřela v ústech, a dřív, než stihl kdokoli z lidí kolem cokoli udělat, vykřikla ta slova, která ji svrběla na jazyku od chvíle, kdy před ní kat předstoupil a ona si všimla stříbrného záblesku.

Zelené oči zmizely, i náměstí plné lidí. Zmizela ta zpropadená hranice, povyk a vzdálené paprsky vycházejícího slunce. Všechno to bylo pryč.

Svalila se na koberec rodinné vily. V očích ji pálily slzy, záplesti jí stále svíraly provazy a klíč v ústech zanechával kovovou pachut'. Nebo to byla krev? Rychle ho vyplivla na koberec a vyhoupla se na kolena, jen aby se co nejrychleji dostala k váze u stěny.

Konečně se vyzvracela.

Na schodech uslyšela dusot nohou a spatřila svoje sestry. Ve tvářích měly vepsanou hrůzu a pod očima kruhy, jako by několik dní nespaly. Hned za nimi se hnali její rodiče. Jako by zestárlí o stovky let.

Někdo – nejspíš Adelaide – jí rozvázal ruce, někdo – nejspíš tatínek – ji vzal do náručí a odnesl ji do vany.

Byla doma. V bezpečí. *Živá.*

To teď však nebylo důležité. Fungovalo to. Dokázala to, co po ní otec žádal, a otevřela tak dveře novým možnostem, zážitkům, světům.

Otevřela dveře dobrodružství. Už nikdy se nebude nudit.

I když na svém zuboženém těle stále cítila rány a na bledých nohou viděla modřiny a podlitiny, usmívala se.

Protože příště bude připravená.

Tu část s prostitutací rozhodně vynechá, ale zbytek obvinění, která proti ní dnes vznesli, jim vmete do tváře. Stane se čarodějnici, omotá si prince kolem prstu a převrátí království naruby. Přiměje muže, jako byl ten kat, plazit se před ní a na kolenou prosit o odpuštění.

Jen už ji nikdo nechytí a nepostaví na hranici.

Ne, příště ji usadí na trůn jako svou královnu.

SNY A KLÍČE

I.

Avery zírala na rakev před sebou s netečným výrazem. Seděla v první lavici kostela a snažila se nevypadat příliš... v pořádku. Všichni kolem ní sklíčeně klopili zrak k zemi, někteří dokonce plakali, a ona se musela přemáhat, aby se zvědavě nerozhlížela kolem dokola.

Netušila, jak její emoce fungují, ale jedno věděla jasně: nikdy jí nehodlaly pomáhat. Vždycky se stavěly proti ní a ztěžovaly jí situace, ve kterých se nacházela.

Teď tomu nebylo jinak. Seděla na pohřbu svého prastrýce, jedné ze svých nejmilovanějších osob na světě, a neuronila ani slzu.

Strýčka Alberta zbožňovala. Vždycky jí věnoval pozornost, kterou často dospělí dětem odepírají, a nikdy její šílené nápady nepovažoval za hloupé, jak je často označovala prateta Aubrianna. A když u nich zůstávala o prázdninách, sledoval s ní a Twainem dlouho do noci pohádky a nechal je u toho dlabat zmrzlinu přímo z vaničky.

Prateta vždycky neskutečně zuřila, ale on jí jen klidně položil ruku na rameno, podíval se na ni tak něžně, až se na to Avery nevydržela dívat a spolu s Twainem se schovávala pod dekou, a políbil ji na čelo. Teta potom vždycky ztichla a kolikrát se k nim dokonce u televize připojila.

Avery jako malá věřila, že strýc umí kouzlit, protože uklidnit tetu Aubriannu se ještě nikdy nikomu jinému nepovedlo, natož jí rozmluvit nějaký její názor.

Byla to dáma, jak se patří. Záda držela vždy vzprímeně navzdory pokročilému věku, tvář měla jako z kamene a Avery si

nepamatovala, že by ji kdy viděla neupravenou. Dokonce ani teď neplakala. Seděla jen o dvě místa víc vlevo, hleděla před sebe, rty měla sevřené do úzké čárky a s hrdým výrazem na tváři světu oznamovala, že něco takového jako smrt manžela ji rozhodně nezlomí.

Avery byla ráda, že není jediná, kdo nevypadá zdrceně. Alespoň na první pohled. Když se však zahleděla do tetiných očí, spatřila zoufalý zármutek.

Po očku sledovala Twaina sedícího vedle ní. Nebyl ze stejného těsta jako jeho matka. Ne, on byl spíš jako strýček Albert. Srdce ze zlata plné laskavých slov a snů o dobrodružství. I když měl na sobě tmavé sako šité na míru a hnědé vlnité vlasy perfektně upravené, vypadal podivně zmačkaně. Pod oříškovými očima zalitými slzami, které se neustále snažil zahánět mrkáním, se zračily temné kruhy.

Avery Twaina znala celý svůj život. Prakticky spolu vyrůstali, byl více jejím bratrem než jen vzdáleným příbuzným. Čistě teoreticky byl Twain bratrancem jejího otce, ne jejím, ale když ho Aubrianna s Albertem v pokročilém věku adoptovali jako malé batole, Averyin tatínek už v klenotnictví vybíral zásnubní prsten pro její maminku. Uběhlo pár let a narodila se jim holčička s havraními vlasy. A malý Twain získal svou nejlepší přítelkyni.

Znala ho celý život. A nikdy ho neviděla takhle zničeného.

Těch několik nocí od otcovy smrti toho moc nenaspal. Avery to věděla víc než dobře, jelikož je trávila s ním. Spala na druhé půlce jeho ohromné postele a četla mu. Snažila se ho přivést na jiné myšlenky, i když často neúspěšně.

Teď ho opatrně vzala za ruku. *Jsem tu s tebou.*

Stiskl jí prsty na oplátku. *Já vím.*

Vitrazovými okny dovnitř zasvítilo dopolední dubnové slunce a vrhlo na všechny přítomné barevné záblesky. Avery se nedokázala ovládnout a očima šmejdila po těch nádherných barvách.

Jak by je jen namalovala? Jak by je popsala slovy? Jak by je změnila v hudbu?

Všechny tyhle myšlenky utnul přísný pohled jejího otce. Přinutila se tedy opět soustředit na monotónní projev kněze, který stál na stupínku přímo před ní.

Strýček Albert by ji chápal. Věděl by, že to, že nesmutní, neznamená, že ho neměla ráda nebo že se jí po něm nestýská.

Jenže strýček tu nebyl a Avery si s touhle nepříjemností musela poradit sama.

Obřad nakonec netrval tak dlouho, jak se obávala. Následovalo jen krátké pohoštění a potom už seděla na zadním sedadle auta, skopla černé lodičky a s čelem opřeným o okýnko hleděla na sluncem zalité louky a lesy, které obklopovaly tetinu vilu.

Její rodiče se na předních sedadlech bavili o příbuzných, které po dlouhých letech znovu na pohřbu potkali, a jak je smutné, že se vždycky sejdou jen při takových nemilých událostech. Avery je poslouchala jen na půl ucha. Byla ráda, že to má za sebou, nechtěla se o tom znovu bavit.

Zabzučel jí telefon.

Thea: Tak co? Všechno ok?

Avery: Jasně.

Co jí tak na to měla napsat? Jsem naprosto v pořádku? Ani to se mnou nehnulo? Thea by to všechno akorát komplikovala.

I když teď byla několik set kilometrů daleko, Avery moc dobře věděla, jak by se její nejlepší kamarádka tvářila. Nesouhlasně, a zároveň starostlivě. Nic by však neřekla.

Thea: Kéž bych tam mohla být s tebou.

Avery: To je dobré. Je tu Twain.

Thea se na chvíli odmlčela. Avery zaklela, jen co zprávu odeslala. Příliš úsečně. Znělo to, jako by ji posílala pryč, i když to vůbec neměla v úmyslu.

Avery: Uvidíme se přece o prázdninách. Chybíš mi.

Thea: <3

Avery měla chuť vyhodit mobil z okna. S Theou byly kamarádky už tak neskutečně dlouho, že se její přítomnost stala téměř samozřejmostí. Teď, když tu najednou nebyla, se Avery cítila strašně. Všechno ještě komplikovalo její přirozené umění dodat zprávám naprosto nechtěně jedovatý ráz.

Konečně na kopci zahlédla krémově bílou vilu Merciových. Milovala to místo. Bylo plné tajemství, která spolu s Twainem mohla objevovat.

Když byli ještě malými dětmi, běhali po chodbách a hráli na schovávanou za starožitnými vázami, cenným nábytkem a mezi upravenými keři na zahradě. Když trochu vyrostli, strávili celé hodiny objevováním tajemných průchodů a chodeb, do kterých se stejně nakonec neodvážili vkročit. To až později, když Twain oslavil třinácté narozeniny a rozhodl se, že už je přece dospělý chlap a začne se tak chovat.

A teď, když bylo Avery sedmnáct a Twainovi devatenáct, se většinu času schovávali v pratetině knihovně a pročítali se knihami, kterými byla narvaná k prasknutí.

Tohle místo se teď mělo stát jejím domovem. Byla našťvaná, i když věděla, že na to nemá právo. Prateta by na vilu sama nestačila, teď když strýček zemřel, a Twain odcházel na vysokou. A prodat dům bylo nemyslitelné. Dědil se v rodině už celé dekády, a vzhledem k tomu, že nejbližším příbuzným byl Averyin otec, tetin synovec, zbyla povinnost postarat se o dům na ně.

Avery to místo zbožňovala. Kdyby mohla vilu prostě přestěhovat domů do Londýna, bydlela by v ní s radostí. Jenže to tak úplně nešlo a ona byla nucená nechat za sebou všechny své kamarády, školu i svá oblíbená místa a odjet bydlet do Edinburghu.

Kdyby aspoň Twain neodcházel na vysokou. Kdyby jí zbyl aspoň ten jeden známý člověk. Jenže Twain už měl na střední strávit jen poslední dva měsíce.

Avery do nové školy nastupovala až od příštího roku. Teď jí zbývaly v její staré škole už jen dva měsíce, které si mohla užít se svými kamarády. To byla další věc, která ji štvala. Nová škola, noví lidé a rozjetý kolektiv, do kterého vpadne.

Doma měla spousty kamarádů. Vlastně možná až moc. Měla ráda lidi, ale nerada je poznávala nuceně. Nesnášela, když musela něco dělat proto, že jí to někdo nařídil. A přesně tak to teď bylo.

„Netvař se jako kakabus,“ pousmála se mamka, když se k ní otočila z předního sedadla. „Zvykneš si. My všichni si zvykneme.“

Avery si povzddechla. Věděla, že mamka má pravdu. A když pohlédla do těch laskavých hnědých očí, oplátila jí smutný úsměv. Musela projevit alespoň nějakou snahu. Nebyla jediná, pro koho to nebylo snadné.

Své matce se vůbec nepodobala. Máma byla hnědovlasá, na nose se jí skvěly pihy a z jejích tmavých očí čísel optimismus. Avery naproti tomu byla... No, po tátovi. Vlasy měla stejně černé jako havraní křídla, bledou kůži narušovala jen věčně zrůžovělá líčka a v modrých očích se jí zračila jiskra. Čeho, to nikdo nevěděl.

Táta po ní hodil jeden ustaraný pohled, ale nic neříkal. Usmála se na něj ve zpětném zrcátku a pokusila se o vyrovnaný výraz. Jestli snad často neuměla projevit smutek, vzteku měla vždycky dost. Často ji iritovaly i ty nejdrobnější malichernosti. Jediné štěstí bylo, že po otci nezdělala tu příšernou výbušnost. Sice jí často něco lezlo na nervy, ale nedávala to najevo, dokázala to skrýt za naprostý klid nebo veselý úsměv.

„Tak jo,“ řekl táta, když zastavili na příjezdové cestě vily, spíše jen proto, aby nebylo takové ticho, než že by tím něco oznamoval.

Avery se se záupněm nasoukala zpátky do nepohodlných lodiček, vystoupila a vydala se ke vchodovým dveřím. Ani nezamířila k sobě do pokoje, aby se nejdříve převlékla, místo toho se rozhodla zkontrolovat Twaina.

Věděla, kde ho najde. V knihovně trávil většinu svého času, pokud tedy nebyl venku. A na to, i přes jasné sluneční paprsky, které byly spíše vzácností, byla stále ještě zima.

Vydala se po schodech do druhého patra. Dveře do knihovny byly otevřené. Když Avery nahlédla dovnitř, zavalila ji přivětivá vůně knih a prachu. Vůně domova.

Tetina knihovna byla dokonalá. Měla dvě patra, která byla propojena úzkými schodišti a ochozy, a byla plná míst, kam jste si mohli zalézt a v klidu si číst. Když se tu občas snažila Twaina najít, trvalo jí to kolikrát i několik desítek minut. Nemohla na něj jen tak zavolat, to by ji teta roztrhla jako hada, a tak chodila od jedné skrýše k další, dokud ho nenašla.

Dnes však nemusela pátrat dlouho. Seděl v malém atriu o poschodí níž v jednom ze strýčkových oblíbených křesel. Zvedl k Avery hlavu a mávl na ni, aby šla k němu. To byl rozdíl mezi nimi dvěma. Taký mezi strýčkem Albertem a tetou Aubriannou. Albert a Twain od sebe lidi neodháněli, nacházeli v jejich přítomnosti komfort. Avery a Aubrianna... No, záleželo dost na tom, jak se toho dne zrovna vyspaly.

Avery se tedy vydala po schůdkách dolů. Nakonec se posadila na pohovku naproti Twainovi a nohy si složila pod sebe.

„Počítal jsem s tím,“ spustil Twain. Avery nechápavě nakrčila obočí. „S tím, že zemřou příliš brzy.“ Avery si ztrápeně povzdechla. Tyhle jeho řeči nesnášela. „Tak proč to stejně tolik bolí?“ vydal ze sebe a polkl.

„Byl to tvůj táta, Twaine, na jeho smrt se nemůžeš jen tak připravit.“ Na to už nic neřekl, jen si zajel prsty do vlasů a lokty se opřel o kolena.

„Není to fér,“ zašeptal. „Proč pořád o něco přicházím?“ Avery mlčela. Jenže Twain po chvíli zvedl hlavu, jako by skutečně čekal na odpověď.

„O mě nepříjdeš,“ slíbila mu a vzala ho za ruku. Stiskl jí prsty. Potom ji zase pustil. Bylo to něco jako jejich slib. Jako malíčkové přísahy, že budou navěky spolu.

„Je to na nic mít staré rodiče, víš?“

Avery si znovu povzdechla. Tuhle konverzaci vedli už tisíckrát. Už když Twainovi začalo docházet, že rodiče ostatních dětí jsou o mnoho mladší. A pak znovu a znovu, když si uvědomil, že ho prostě jeho matka v jednapadesáti mohla porodit jen stěží.

„Já vím,“ řekla na to jen. Neuměla být někomu oporou, prostě to neztvářela. A přesto se všem vždycky snažila pomáhat.

I když Twain o svých biologických rodičích přemýšlel často, nikdy je nevyhledal. Tvrdil, že když ho opustili oni, on se jich doprošovat nebude. Pro něj byli jeho jediní rodiče Aubrianna s Albertem.

„Jsem děsně srab,“ odfrkl si najednou, ale Avery zavrtěla hlavou.

„Máš právo se tím nějakou dobu užírat.“

Twain ji ale neposlouchal. „Právo možná, ale chuť rozhodně ne. Tohle nemá cenu, nikomu tím nepomůžu.“

Avery ho pozorovala.

„Co kdybychom zase otevřeli nějaké staré chodby? Třeba narazíme na něco nového, o čem ještě nevíme.“ Na tváři měl rozhodný výraz a v očích se mu zračilo odhodlání.

Avery si ho skepticky měřila. „Jsi si jistý?“

„Jen se potřebuju nějak rozptýlit.“ Na tyhle dětské hry už byli příliš staří a Avery pochybovala, že v tomhle domě existuje kout, o kterém by ještě nevěděli, ale Twainův prosebný výraz ji nakonec přesvědčil.

S pobaveným uchechtnutím rozhodla ruce a vydechla: „No dobře. Vzhůru za dobrodružstvím.“

Když k Twainovi zvedla oči, na tváři měl potutelný úšklebek. Po celém tom dlouhém týdnu se skutečně usmíval. „Vzhůru za dobrodružstvím,“ odvětil.

A na ten krátký moment byli opět malými dětmi.

II.

Celé dopoledne strávili v lese. Procházeli stezky, po kterých už několik let nešli, objevovali nové skrýše, které jim jako dětem unikly, a nakonec si dlouho povídali v mysliveckém posedu, kam se chodívali schovávat před Aubriannou, když byla zrovna v ráži.

Když se vraceli zpátky na oběd, Twain byl promrzlý na kost. Jektal zuby a objímal se rukama, aby se alespoň trochu zahřál. Avery ho pobaveně sledovala. Jí zima nikdy nevadila. Vlastně ji měla poměrně ráda. Rozhodně radši než úmorná letní horka.

Po očku ji sledoval, jako by čekal na chvíli, kdy se jen trochu otřese nebo dá najevo jiný náznak chladu, ale Avery pokračovala v chůzi jakoby nic.

Když konečně dorazili domů, Twain vydechl úlevou. „To byl příšerný nápad,“ zanačoval tiše a Avery se uchechtla.

„Pokud vím, byl tvůj.“

Šťouchnul do ní loktem.

„Hej!“ vykřikla, když se zapotácela, „to, že je ti zima, není moje vina!“

Twain se chystal něco odpovědět, vtom se ale otevřely velké skleněné dveře. Chladný pohled tety Aubrianny oba přimrazil na místě.

„Očekávám vysvětlení,“ prohlásila bez pozdravu. Rty měla semknuté v úzkou čárku, obočí přísně stažené a z ledově modrých očí jí sršely blesky.

„Mami,“ začal Twain, ale Aubrianna ho jediným mávnutím umlčela.

„Převlékněte se do něčeho suchého a přijďte do Albertovy pracovny.“

„Mami,“ pokusil se ji znovu zarazit, ale ona ho naprosto ignorovala. S rovnými zády jako vždy se hrdě nesla chodbou v usedlém kostýmku a v lodičkách s nízkým podpatkem.

„Kdy naposledy jsme měli takový průšvih?“ špitla Avery Twainovi, když se dala do rozvazování bot.

„To si pamatuju naprosto přesně,“ uchechtl se a na tváři se mu rozlil klukovský úsměv.

„Piknik,“ rozsvítilo se Avery.

„Přesně tak, piknik v uličce s historickými romány,“ přitakal Twain a Avery se zahihňala.

„Co jen jsme mohli udělat tak zlého?“

Twain pokrčil rameny. „Kdo ví, třeba si všimla toho bláta na botách.“ Zasmál se a přidržel jí dveře.

„A na koberci.“

Smích je přešel, když vešli do strýčkovy pracovny a spatřili tetinu rovná záda. Stála tam jako pravítko, ruce měla spojené za zády a hleděla z okna.

„Mami?“ promluvil po chvíli konečně Twain a prolomil tak dusivé ticho. Aubrianna sebou cukla, jako by je předtím ani neslyšela přicházet.

Jednoduše je sjela mrazivým pohledem a potom nařídila: „Sednout.“

Avery nervózně zašilhala Twainovým směrem. Věnoval jí jediný povzbudivý úsměv a posadil se na jednu ze dvou židlí před strýčkovým stolem. Avery ho následovala.

Pracovna byla krásná, stejně jako většina místností v tomhle domě. Byla obložená tmavým dřevem a za velkým dubovým stolem se nacházelo okno, po jehož stranách se v policích skvěly vyrovnané další knihy. Jako by jich nebyla plná už knihovna. *A kdybych pohnula tou bustou u krbu, otevřely by se dveře vedoucí do ložnice tety a strýčka*, pomyslela si Avery, ale přinutila se myšlenky na tajnou chodbu zahnat, když opět pohlédla do tetina obličeje.

Aubrianna stála nyní na druhé straně stolu a opírala se o jeho hranu. Neposadila se. Avery si připadala jako u výslechu, a to

se jí teta ještě na nic nezeptala. Twain seděl vedle ní, záda stejně rovná jako jeho matka a výraz pevný jako skála. Přece jen nebyl pouze po svém otci.

Aubrianna frustrovaně vydechla a prsty si stiskla kořen nosu. „Co to vyvádím, vždyť jste ještě děti,“ zavrtěla hlavou a vrátila dlaň na stůl. Avery na Twainovi viděla, že se s ní chce přít, ale nakonec se rozhodl mlčet. Teta je oba přejela dalším ze svých pohledů, tentokrát už ale nevypadala našťvaně. Ne, spíš jako by o něčem pochybovala, jako by měla... strach. „Kde jste vůbec celé dopoledne byli?“ osočila je nakonec. A vztek byl zpátky. „Nedostavili jste se ani na snídani, ani na svačinu.“

Avery by Twainovi nejradši skočila kolem krku, když se ujal slova. „Jen jsme se šli projít,“ odpověděl s klidem. Avery by se měla taky uklidnit, skutečně neudělali nic špatného, teta neměla právo je z ničeho obviňovat.

„To jste to nemohli někomu říct?“ pronesla znovu, a když upřela svůj ostrý pohled do Averyiných modrých očí, dívka pochopila, že tentokrát se odpovědi nevyhne.

„Omlouvám se, příště...“

Ale Twain jí skočil do řeči. „Mami, neudělali jsme nic špatného...“

Tentokrát ho pro změnu nenechala domluvit jeho matka. „Neudělali nic špatného?“ rozkřikla se a Avery přejel mráz po zádech. Teta přece nikdy nekřičela. Občas zvýšila hlas, ale křik byl nemyslitelný. Jako by si to sama uvědomila, na chvíli se zarazila. Párkrát se nadechla a s klidem pronesla: „Chováte se nezodpovědně, běháte po lesích jako malé děti, a ještě odmítáte nést následky? To skutečně není jednání, které by mě mělo utvrdit v mém rozhodnutí.“

O čem to mluvila? Avery hledala odpovědi v Twainově tváři, ale on nevypadal o nic míň zmateně než ona.

„V jakém rozhodnutí?“ odvážil se nakonec zeptat.

Aubrianna konečně ze zásuvky vyndala to, na co celou tu dobu pochybovačně hleděla. Byl to... klíč. Twain tázavě pozvedl obočí, ale Avery se na nic takového nezmohla. Jen sledovala tu

mistrovskou práci zavěšenou na stříbrném řetízku, mírně se pohupující ve světle poledního slunce. Klíč mohl mít maximálně pět centimetrů, ale to rozhodně nezabránilo tomu, kdo ho vytvářel, aby ho vyzdobil tak precizními detaily, až Avery přecházel zrak.

Mimoděk k němu natáhla prsty. „Co je to?“ zašeptala a se zájmem si prohlížela stříbro visící před jejíma očima.

„Klíč,“ odpověděli Aubrianna s Twainem ve stejnou chvíli. Teta ho sjela pohledem a potom se obrátila k Avery. K jejímu překvapení se... usmívala. „Je tvůj,“ pověděla jí a vložila jí ho do natažené dlaně. „Vlastně váš,“ opravila se.

Avery si všimla Twainova nechápavého výrazu. „Od kterých je dveří?“ zeptala se Avery a Aubrianna se uchechtla. Skutečně se uchechtla. A v jejích modrých očích se zatřpytily slzy. Twain na svou matku nevěřicně hleděl.

„Kdybych následovala kroky svého otce, nic bych vám neprozradila,“ vydechla a potom se posadila. „Ale mě samotnou to zavedlo do velmi nepříjemné situace. Přesněji řečeno jsem kvůli jeho tajnůstkářství málem přišla o život, takže vám to radši povím.“ Propletla si prsty a lokty si opřela o stůl. Potom se na oba mírně usmála. „Nebudete mi věřit a to, co vám povím, budete mít za bláboly staré senilní ženské, ale prosím, *prosím*,“ zopakovala naléhavěji, „jen mě vyslechněte. Nerada bych, aby jeden z vás skončil na popravním špalku jako já.“ Na chvíli se odmlčela. „Protože ač se to může zdát sebevíc bláznivé, knihy se skutečně mohou stát realitou. A stačí jen ve špatnou chvíli s tím prokletým klíčem v dlani vyřknout ta správná slova a vy se můžete ocitnout v úplně jiném světě.“

III.

Avery zrovna usínala, když se ozvalo zaklepání na dveře. A hned nato ji oslepilo ostré světlo. „To snad ne,“ zabručela a zabořila hlavu pod polštář.

„Vstávej,“ ozval se Twainův nesmlouvavý hlas, než se s ní začal přetahovat o příkrývky.

„Copak už je ráno?“

„Teoreticky ano,“ uchechtl se, když konečně zvítězil v zápasu a vytrhl jí polštář z rukou. Avery bolestně zaskučela a zamžourala na budík na nočním stolku.

„Je jedna v noci!“ vyhrkla ublíženě a schovala hlavu pod peřinu.

„Jedna *ráno*,“ opravil ji Twain, odhodil svou kořist zpět na postel a strhl z Avery i příkrývku.

„Ano,“ potvrdila Avery a překulila se na druhý bok, „a v jednu ráno já *spím*.“

„No tak,“ nedal se, potom se zarazil a tiše se rozesmál. „Od kdy spíš v takových věcech?“

Avery podrážděně zaklela a přinutila se pootevřít oči. Líně se vzepřela na loktech, několikrát zamrkala, aby si zvykla na světlo, a zahleděla se na svoje oblečení. „Do toho, v čem spím, je ti kulový,“ zavrčela a plácla sebou zpátky na postel.

„To jistě,“ zasmál se, „kdyby to nevypadalo, že jsi vybrakovala oddělení s dětským oblečením.“

Avery si povzdechla a mrštila po něm svým plyšovým medvídkem.

„Hodíš po mně i dudlík? Já jen že bych se nedivil, kdybys ho měla v šuplíku. Hned vedle plín a chůvičky.“

Avery frustrovaně zasténala, když si uvědomila, že mu věnuje plnou pozornost. Tudíž už nespí. „Dobře,“ řekla nakonec a zvedla se do sedu. Promnula si oči, pročíslá vlasy a až potom na svého nesmírně otravného bratrance upřela pohled. „Co po mně chceš? Samozřejmě kromě toho, že se mi tu toužíš vysmívat za moje dětské pyžamo?“

„Zvedni se, chci ti něco ukázat,“ nakázal jí, sebral ze země medvídko a podal jí ho.

Avery znovu zakňourala. „Teď?“

„Ano, teď,“ potvrdil a vydal se ke dveřím.

„Můžu si aspoň vzít něco na sebe?“ Když na něj svýma unavenýma očima zaostřila, spatřila zase ten pobavený úšklebek.

„To ti není pyžamko s dinosaury dost dobré?“ A chudák medvídek tu noc letěl už podruhé vzduchem. Twain ho chytil jednou rukou, jako by ho to nestálo žádnou námahu, sehnul se ke křeslu, na které ho odložil, a sebral z něj Averyinu pohozenou mikinu. Potom jí ji jako malému dítěti přetáhl přes hlavu, párkrát ji poklepal po hlavě a vydal se ke dveřím.

„Tak už pojď.“ Znovu ten potutelný úšklebek. „Třeba ti za odměnu koupím lízátko.“

„Ještě jedna poznámka a nikam s tebou nepůjdu,“ zavrčela Avery, ale přinutila se vstát a následovat ho do chodby. Líně přitom šoupala pantoflíčky po zemi.

„Mohla bys dělat ještě větší rámus?“ obořil se na ni Twain a ona ho zpražila ledovým pohledem. Přetáhla si kapuci přes hlavu, zastrčila ruce do velké kapsy na břiše a otřásla se.

„Je mi strašná zima.“

„Tobě? Od kdy je *tobě* zima?“ zasmál se a vydal se po ztichlých schodech do druhého patra. Avery si nikdy nevšimla, jak děsivě vila působí v noci. Tichá a plná temných stínů, které jako by ji pozorovaly z tmavých koutů.

„Od té doby, co mě někdo tahá z postele v jednu ráno... kvůli čemu vlastně?“

Twain se pousmál. Stíny halily jeho tvář a on v tu chvíli vůbec nevypadal jako Twain, kterého znala. Šel z něj strach. Potom se

k ní však otočil, takže do schodů stoupal pozadu, a tiše, aby nikoho neprobudil, zašeptal: „Věděla jsi, že mamka napsala knihu?“

Avery vykulila oči a čekala, až jí Twain prozradí víc. Když nic neříkal, zeptala se: „Vydala ji?“ Twain se smíchem zavrtěl hlavou. „Proč?“

„Myslím, že vůbec nechtěla, aby ji někdo někdy našel,“ odpověděl a Avery se zamračila.

„Ale proč?“

Na to Twain jen pokrčil rameny.

„O čem je?“ ptala se dál Avery, ale Twain opět zavrtěl hlavou. „Nikdy jsi ji nečetl?“

Náhle zvažněl. „Ne,“ odpověděl váhavě. Odmlčel se. „Asi jsem měl strach.“

Avery nechápavě zamrkala. Čeho by se bál? A proč? „Horory tě nikdy neděsily, tak...“

Twain jí skočil do řeči dřív, než stihla dokončit větu. „Nejde o žánr,“ zavrtěl hlavou. „Jde o to...“ Nestávalo se, že by těžko nacházel slova. A bylo to více než znepokojivé. Konečně došli až ke dveřím knihovny. Twain vešel dovnitř a podržel Avery dveře. Potom s výdechem dokončil myšlenku. „Já si myslím, že máma tátu podváděla.“

Avery zalapala po dechu. Teta Aubrianna že by podváděla strýčka Alberta? To bylo nemožné. Byla to vždycky taková dáma a jejich manželství vypadalo bez chybičky.

„Proč by to dělala? A co to má s tou knihou společného?“ vyhrkla Avery nechápavě.

Twainovi do tváře dopadalo měsíční světlo, které knihovnu zalévalo skrz světlík ve stropě, a Avery konečně spatřila jeho výraz. Byl plný vzteku a smutku. Smíšených emocí, které snad ani on sám nedokázal rozlišit.

„Když mi bylo asi deset, vzbudila mě v noci jejich hádka,“ řekl a Avery se zamračila. Proč se o tom nikdy dřív nezmínil? „Dohadovali se o nějaké knize, o nějakém muži. Jméno toho hajzla už si nepamatuju,“ mávl nad tím rukou. Avery se nestavila divit. Ona klela pořád. Twain téměř nikdy.

„Takže ty si myslíš,“ začala, ale Twain už vyrazil vstříc zaprášeným policím plným knih.

„Jako dítěti mi to nešlo do hlavy,“ pokračoval, „potom jsem si ale vystavěl jistou teorii. Myslel jsem, že měla máma milence, že o něm psala tu knihu,“ vysvětloval, zatímco pospíchal vpřed a očima šmejdil po číslech na bocích regálů označujících žánry, autory a data vydání. „Ale po tom, co nám dneska řekla, už si nejsem tak jistý, jestli byl ten muž *skutečný*.“ Proč jí o tomhle nikdy neřekl? Proč jí neřekl o té knize?

„Twaine,“ začala Avery, ale on ji neposlouchal. Pokračoval v rychlé chůzi a něco hledal. „Twaine!“ zvýšila hlas a popadla ho za loket, aby ho přiměla zastavit. Vypadal překvapeně, téměř jako by zapomněl, že tam pořád je. Konečně jí věnoval pozornost.

„Co když se mylíš?“ Nechápatě nakrčil čelo. „Co když skutečně jen napsala knihu? Já se zamilovávám do knižních postav pořád.“

Už v půli její věty vrtěl hlavou. „Ta hádka, Avery, ta hádka byla skutečná.“ Oči měl skelnaté, jako by hleděl do dálky, do dávné minulosti. „Máma před tátou musela dlouhé roky něco skrývat.“

Avery s povzdechem naklonila hlavu do strany. „A co chceš jako dělat? Napochodovat si to *do* knihy, což mi mimochodem stále připadá jako hloupost, a rozbít tomu chlápku ciferník?“

Twain zakoulel očima. „Za koho mě máš?“ odfrkl si.

Avery měla spoustu odpovědí, už jen proto, že věřil tomu, co jim teta Aubrianna včera ve strýčkově pracovně prozradila. „Je to hloupost,“ zavrtěla hlavou, ale on nevypadal přesvědčeně. „Twaine, i kdyby existoval muž, o kterém by psala, není to tvoje věc. Nemáš právo tu knihu být jen číst, pokud to teta nechce.“

Zůstal na ni ztuhle zírat. „Ty tomu nevěříš,“ vydechl.

Avery se v tu chvíli nedokázala ovládnout, unikl jí tichý úsměšek. „Tě části s podváděním? Moc ne. Tě části s knihami a klíči? Rozhodně ne.“

Twain vypadal... zrazeně. Jako by vykopl zpráskané štěně do deště a zabouchla mu dveře před čumákem. „A to jsem věřil,

že jsi člověk s největší fantazií, co znám,“ zašeptal. Jeho hlas byl nezvykle vysoký. Copak se mu chtělo brečet nebo co? Avery ho nechápala. Choval se jako malé děcko.

„Poslouchej,“ začala, ale Twain ji utnul jediným máchnutím ruky.

„Zkusíme to.“

Avery skepticky vrtěla hlavou. Tohle byla taková hloupost. „Twaine, vím, že máš bujnou fantazii, já ji mám taky, ale tohle je... tohle je moc.“

Přikývl, jako by mu bylo najednou úplně ukradené, že s ním nesouhlasí. „Když jsi si tak jistá, tak to pojď zkusit. Co za to dáš?“

„Čas, který jsem mohla prospat,“ postěžovala si, ale on už před ní nestál. Zmizel v uličce s biografiemi. „Twaine!“ špitla a rozeběhla se za ním. Potemnělá noční knihovna byla příliš děsivá na to, aby ji jen tak nechal stát mezi regály samotnou. „Tohle už mi znovu nedě...“ zarazila se, když pohledem spočinula na dřevěné krabičce, kterou Twain právě vytahoval z nejspodnější poličky.

„Dokaž mi, že se toho nebojíš, Avery,“ řekl a otevřel její víko.

„Přestaň, Twaine, pojď si radši lehnout.“ Tohle se jí přestávalo líbit. Nepamatovala si, že by byl někdy tak neodbytný.

Hleděl na ni s naprostým klidem, a aniž přerušil oční kontakt, vyndal z krabičky knihu. Byla poměrně tlustá, vázaná v tmavé kůži. A na přebalu se skvěla zlatě vyražená písmena. Působila stejně vznešeně jako teta Aubrianna. Nebylo třeba Avery ani říkat, že ji napsala ona, poznala by to i bez toho. Musela se přemáhat, aby se ke knize nenatáhla, aby prsty nepřejela po tom zlatém písmu, aby necítila její tíhu ve svých rukou. Byla nádherná.

„Avery,“ zašeptal Twain znovu a ona rychle odtrhla zrak od tmavé kůže. „Prosím.“

„Je to její věc,“ zavrtěla hlavou a o krok ustoupila.

„*Korunovační klenoty*,“ neposlouchal ji Twain, když na rtech převaloval titul svazku. „Myslíš, že je to nějaká metafora?“

„Netuším, Twaine,“ vydechla mírně podrážděně, dvěma dlouhými kroky překonala vzdálenost mezi nimi a vzala mu knihu

z rukou. Nepokusil se ji získat zpátky, jen na Avery upřel pevný pohled.

„Co když uzavřeme dohodu?“

„Mě neuplatíš,“ rozesmála se Avery a tiskla si svazek k hrudi, jako by byla připravena bránit ho vlastním tělem. Věděla, jaké to je, když jí někdo narušuje soukromí, a i když musela uznat, že malá část jejího já chtěla odpovědi stejně jako Twain, nikdy by tu knihu bez svolení tety Aubrianny neotevřela.

„Jen mě poslouvej,“ začal. „Dala jsi jasně najevo, že nevěříš tomu, co nám mamka řekla.“ Avery přikývla. „Fajn,“ pokračoval, „tak mě nech to zkusit. Když se to nepovede a potvrdí se tvé přesvědčení, nechám to být.“ Avery si ho zamyšleně měřila. Pochybovala.

Co když to, co teta říkala, byla pravda? Tímhle by v podstatě vpadli do její hlavy, ukradli by jí její vlastní myšlenky.

Twainovi se na tváři rozlil samolibý úšklebek. „Takže si až tak jistá nejsi.“ Měl pravdu. Teď už si tak jistá nebyla. A to ji vytáčelo téměř k nepříčetnosti.

„Samozřejmě, že si jsem jistá,“ odfrkla si a váhavě povolila stisk. Twain k ní natáhl ruku.

„Takže?“

„Desky zůstanou zavřené, neotočíš jedinou stránku,“ rozkázala s napřaženým prstem.

Twain přikývl. „Ano, mami.“

Potom mu knihu vložila do rukou. Měla pocit, jako by zrazovala tetinu důvěru, měla strach z toho, že všechno, co teta řekla, byla pravda. Ale ze všeho nejvíc ji děsila zášť, kterou viděla v Twainových očích.

„Počkej!“ vyhrkla. Vyčkával. Co když skončí jako teta? Nemohli vědět, kde přesně se v knize objeví. Neměli ani tušení, o čem ta kniha je...

„Ano?“

Musela by přiznat, že pochybuje. Musela by přiznat, že má Twain možná pravdu.

„Ale nic,“ odvětila nakonec a zavrtěla hlavou.

„Fajn,“ špitl a vytáhl z kapsy řetízek s drobným stříbrným klíčkem. Avery žasla nad odlesky měsíčního světla, které se od chladného kovu odráželo. „Můžu ti ho připnout? Jen abychom ho kdyžtak neztratili.“

„Tak si ho nasad' sám!“ obořila se na něj.

Tiše se zasmál. „Máš snad strach? Ještě můžeš přiznat, že mi věříš a že mám pravdu.“ Moc dobře věděl, že nic takového její tvrdohlavost nedovolí.

„Zapni mi ho,“ nařídila, nadvzdla si vlasy a znovu se otrásla, když ucítila chlad kovu na své kůži.

„Hotovo,“ řekl Twain, když jí zapnul řetízek na krku. Avery hleděla do jeho oříškových očí. Hledala jistotu, něco známého, o co by se mohla opřít. Twain jí věnoval nervózní úsměv a vzal ji za ruku. Jemně ji stiskl. Oplatila mu to. Potom ji pustil, zvedl mezi ně svazek plný tetiných tajemství a druhou dlaň položil na stříbrný klíček na Averyině hrudi.

Její splašené srdce ji prozradilo.

„Věříš tomu,“ zašeptal se zadostiučiněním vepsaným ve tváři.

„Nech si zajít chuť. Jen se nemůžu dočkat, až ze sebe uděláš idiota.“

Sebevědomě se ušklíbl a naklonil hlavu na stranu. „Ještě uvidíme, kdo tu ze sebe udělá idiota... Ještě uvidíme, sestřenko.“

Avery zakoulela očima. Ten kluk měl smysl pro drama. *A to jsem si myslela, že ta teatrální jsem tu já*, pomyslela si, když se Twain se zavřenýma očima několikrát nadechl a potom vydechl.

„Můžeme?“

Avery otráveně přikývla. Její srdce však bilo o závod. Polkla. Měla z toho špatný pocit.

„Na viděnou uvnitř,“ zasmál se Twain naposledy. „Lanria decama saa,“ zašeptal. Chvilí se nic nedělo a Avery se na tváři rozlil vítězný úšklebek. Potom ale ucítila podivné cuknutí v žaludku a úsměv jí z tváře zmizel stejně rychle, jako se objevil.

Před očima se jí zatmělo, ztratila půdu pod nohama.

A potom jen padala.

IV.

Avery ucítla pevnou zem pod nohama a otevřela oči. Kde to sakra je? Stála v jakési slepé uličce a nad ní se táhly mezi dvěma cihlovými domy napnuté šňůry s prádlem. Cestu vydlážděnou kameny plnily kaluže. Nejspíš nedávno pršelo. Teď však na nebi neviděla jediný mráček.

Otočila se kolem dokola a ucítla vůni čerstvého pečiva. Ale nejen toho. Teď když nad tím přemýšlela, čpělo tu i pečené maso, rybina a... Byla to sůl? Z rušné třídy, do které tato malá ulička ústila, se ozývaly hovor, smích a hudba.

Fungovalo to. Celé to byla pravda a to, co jim Aubrianna vyložila ve strýčkově pracovně, nebyly jen výmysly poblázněné staré dámy.

Twain měl pravdu a ona se mýlila. Nesnášela nemít pravdu. A už se předem připravovala na salvu jeho posměšků, když si najednou uvědomila... Twain nebyl nikde k vidění.

Zaplavila ji panika. Otočila se kolem dokola, ale nikde ho nezahlédla. Nebyl tu.

„Twaine?“ zkusila to, ale odpovědí jí byl pouze další ruch z ulice před ní. Bezmyšlenkovitě vystřelila rukou k hrudníku a úlevou si oddychla, když nahmatala chladný kov klíče. Měla ho u sebe, mohla se vrátit.

Nemohla.

Byla tolik přesvědčená, že to všechno je jedna velká hloupost, že se neobtěžovala zapamatovat si slova, která jim teta předala napsaná na křídovém papíře.

Twain je znal. Twain by se mohl vrátit domů, najít ji na stránkách a vrátit se pro ni.

Ale to by musel mít ten klíč.

„Sakra,“ neodpustila si a zajela si prsty do vlasů.

Tohle nějak vyřeší. Musí se soustředit, musí...

„Au!“ vyjekla a cukla sebou, když na zádech a pod krkem ucítila dvě nabroušená ostří. Mohl to být ten muž, co tu údajně čekal na tetu Aubriannu?

„Peníze.“ Jednoduchý, příkrý rozkaz.

„Žádné nemám.“

„Pořád můžeš zaplatit životem.“

Ten hlas. Ten hlas byl dětský. Vyhrožovalo jí tu děcko.

Avery nevěděla, co dělat.

„Poslyš, já vážně nic...“

Dívka ji nenechala domluvit. „Jsi jedna z těch hus od Marquise?“ zavrčela a Avery zavrtila hlavou. Rázem toho zalitovala, když dívka přitlačila na dýku na jejích zádech. „Žádné prudké pohyby,“ řekla polohlasem. „Teď odpověz.“

„Já ani nevím, kdo to je,“ odvětila Avery opatrně. Bála se teď být jen pohnout prstem.

„To se divím,“ odfrklo si děvče.

Takže sarkasmus? Pokud tohle byla knižní postava, mohla by ji mít Avery ráda. Kdyby seděla v bezpečí svého křesla a nestála s nožem na krku v opuštěné uličce neznámého světa.

„Jsi k ničemu,“ odfrkla si zlodějka podrážděně. Zabije ji teď? Řekla, že jí je k ničemu. Takhle to přece v knihách bývalo, ne? Být neužitečná v podstatě znamenalo rozsudek smrti.

Avery semkla víčka. Připravovala se na řeznou ránu, bolest a smrt. Ale ta nepřišla. Místo toho si dívka naposledy odfrkla a uvolnila sevření. Než se Avery stihla otočit, byla pryč.

Tohle bylo moc. Kde je ten zatracený Twain? Měla by se ho pokusit najít? Bála se do té ulice plné lidí být jen vkročit. Co kdyby byli stejně „přátelští“ jako dívka, která jí vyhrožovala smrtí?

Snažila se uvažovat logicky, najít řešení a dostat se z téhle kaše pomocí rozumu, ale kontrolu nad ní přebíraly emoce. Jako vždy jí nebyly ku prospěchu. Cítila, jak se jí panika plazí po zádech jako jedovatý had a stahuje ji do náruče zoufalství.

„Na tohle nemám,“ šeptala si Avery pro sebe. Ani si neuvědomila, že brečí, dokud jí slzy úplně nezamžily výhled. Chtělo se jí křičet, chtělo se jí do něčeho mlátit, chtělo se jí jen sednout a utopit se v pláči.

A tak to udělala.

„Je ti něco?“ uslyšela nad sebou hlas. Mohlo uběhnout sotva několik minut. Zvedla hlavu. Další dítě, co jí přišlo vyhrožovat? „Proč pláčeš? A kde máš oblečení?“ Stál nad ní blondátý, asi osmiletý chlapeček s modrýma očima a milým úsměvem. Zkoumavě si ji prohlížel. Safírovýma očima ji několikrát sjel od hlavy k patě.

„To nic,“ zašeptala a on si k ní přidřep. „Co tu vůbec takhle sám děláš? Není to tu zrovna bezpečné.“ Vzpomínka na dívku s noži ji děsila. Všechno tady ji děsilo, dokonce i pohupující se oblečení na prádelních šňůrách. Protože co kdyby se rozhodlo jí přitisknout zbraň ke krku?

„Já tu nejsem sám. Táhle na rohu prodává moje maminka pečivo,“ vysvětlil a ukázal na rušnou ulici. „Pořád jsi mi neřekla, proč pláčeš a kde máš oblečení,“ připomněl jí a Avery si utřela slzy. Ten kluk byl všímavý. Příliš všímavý. Příliš starostlivý. Příliš milý.

A ona byla příliš paranoidní.

„Počkej!“ vyhrkl dřív, než stihla odpovédět, a rozběhl se pryč. Avery se začala rozhlížet. Že by se to děvče vrátilo? Nebo si chlapec uvědomil, že by se neměl bavit s cizími lidmi? Netrvalo však dlouho a byl zpět. A v drobné ručce svíral látkový kapesník.

„Děkuju,“ zašeptala a hlasitě se vysmrkala. Stále si ho nedůvěřivě měřila, ale přinutila se mu věnovat mírný úsměv.

„Tak je to lepší. Teď už povídej,“ vyzval ji.

„Ztratila jsem se. A oblečená přece jsem,“ odvětila.

Skepticky si ji prohlížel. Až teď si Avery všimla jeho oblečení. Lněná košile, hnědé kalhoty, kožené botky. V pyžamových kraťasech vedle něj vypadala naprosto nepatřičně.

„Tohle je oblečení?“ ukázal na ni. „Vždyť nemáš kalhoty.“

„Já, no...“

On se však vrátil k jejím slzám. Očividně přeskakoval od tématu k tématu bez jakéhokoli problému. „Tím, že budeš plakat, se nic nevyřeší. Maminka mi vždycky říkala, že mám se slzami šetřit, abych jich měl dost, až je budu skutečně potřebovat.“ Naklonil hlavu na stranu a čekal na odpověď.

„Chytrá žena,“ odvětila Avery. Co mu tak na to měla říct? Že je jí to jedno a bude si brečet, kdy se jí zachce?

„Dostal jsem nápad!“ vyhrkl kluk a začal se škrábat na zídku. Všechny děti tu na ulici byly očividně jako doma. Natáhl se k jedné ze šňůr a strhl z ní halenu a plátěné kalhoty. „Na, oblékni se, já se nebudu dívat,“ řekl a na důkaz toho se otočil a zakryl si oči malými dlaněmi.

„Nechci krást,“ zaprotestovala Avery, ale chlapeček nad tím jen mávl rukou.

„Tady bydlí moje starší sestra, já jí to vysvětlím,“ odvětil a Avery tedy poslechla a začala se převlékat. I po tom prohlášení si ale připadala jako zlodějka. Proč by jí ten kluk měl pomáhat? Vždyť ji vůbec neznal.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho.

„Gabriel Caleb Everly,“ řekl, „Gabriel po tatínkovi a Caleb po dědečkovi.“

„To je moc hezké,“ usmála se Avery a uvázala si uzel na tkaničce, která sloužila jako pásek. „Už se můžeš otočit.“

„No vidíš, jak ti to sluší,“ pochválil ji a vzal ji za ruku. Copak se jí vůbec nebál? Byla cizí, mohla mu kdykoli ublížit. To děcko očividně nemělo rozum. A pak jí něco došlo. To děcko přece vůbec nebylo samo.

„Počkej, to mě jen tak dovedeš za svou maminkou?“ vyděsila se a Gabriel se zastavil, aby se na ni podíval.

„Ona ti neublíží. Je to ta nejhodnější maminka na světě,“ vysvětlil a táhl ji dál.

Avery měla nervy nadranc. Každé dítě si myslí, že je jeho maminka nejhodnější na světě, ale ještě to nemusí být pravda. Co když má ten kluk něco za lubem? Po zkušenosti s ozbrojenou dívkou neholdala věřit dětské nevinosti.

Ale co jí zbývalo? A tak opatrně stiskla tu drobnou ručku a nechala se vyvést na rušnou ulici.

„Gab...“ Jeho matka se ho očividně chystala oslovit, když si všimla Avery. „Kdo je tohle?“ Z tváře jí zmizel úsměv a vystřídala ho ostražitost.

„Mami, tohle je...“ Větu nedokončil. Nezeptal se jí předtím na jméno.

„Avery,“ doplnila a žena, která stála před ní, jí věnovala zkoumavý pohled. Navzdory tomu, že už byla trochu starší, její vlasy měly stejný blond odstín jako synovy a oči jí také zářily pomněnkovou modří.

„Plakala v té uličce a měla na sobě jen pár hadrů, tak jsem vzal nějaké oblečení od Kate.“

Její výraz zjihl. Pohládila svého syna po tváři a pochovala ho za to, jaký je gentleman. Potom se otočila k Avery a mile se na ni usmála. „Já jsem Euphemia, ale říkej mi Effie. Co se ti přihodilo, zlatíčko?“ začala vyzvídat a zároveň Avery podala jeden z čerstvých koláčů. Takže tady žijí i slušní a milí lidé?

Rozhlédla se po ulici. Hledala Twaina, ale mezi davu lidí ho nikde neviděla.

„Ztratila jsem se,“ vyslovila už podruhé za den tu samou lež. I když tak úplně lež to nebyla – spíš polopravda.

„Máš nějakou rodinu? Hledá tě někdo?“ vyptávala se dál Effie a Avery se na chvíli zamyslela.

„Bratranec,“ odvětila nakonec. Paranoia se jí však začínala dostávat pod kůži. Hledal ji vůbec? Proč by ji nechával samotnou? Byl to snad jeden z jeho hloupých vtipů?

„Je někde tady, nebo...“ Euphemia nedokončila myšlenku.

„Nevím.“

„Ztratil se ti dneska?“ Ano? Ne? Jak tu vůbec fungoval čas?

„Já nevím...“ vydechla Avery bezradně. Euphemia si ji nedůvěřivě měřila.

„Ty nejsi z Ademontu?“ vyptávala se dál. Na tohle mohla Avery odpovědět popravdě. Zavrtěla hlavou a rozhlédla se kolem. Ademont. Bylo to město, nebo země?